

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1002/06
13.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Соње Бркић, Слађане Накић-Момировић и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиоца АА, кога заступа АБ, адв., против тужене Републике Србије - МУП, коју заступа Републички јавни правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Пазару Гж. бр. 639/05 од 18.11.2005. године, у седници одржаној 13.02.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Пазару Гж. бр. 639/05 од 18.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Пазару П. бр. 1004/01 од 21.05.2004. године делимично је усвојен тужбени захтев и тужена обавезана да тужиоцу накнади нематеријалну штету за физичке болове у износу од 350.000,00 динара, страх у износу од 200.000,00 динара и душевне болове због умањења животне активности у износу од 400.000,00 динара, са законском затезном каматом од 21.05.2004. године до исплате. Преко досуђених износа тужбени захтев је одбијен. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.600,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Новом Пазару Гж. бр. 639/05 од 18.11.2005. године првостепена пресуда је преиначена тако што је тужена обавезана да тужиоцу накнади нематеријалну штету за физичке болове у износу од 200.000,00 динара, страх у износу од 100.000,00 динара и душевне болове због умањења животне активности у износу од 300.000,00 динара - укупно 600.000,00 динара, са законском затезном каматом од 18.11.2005. године до исплате, а преко досуђених износа тужбени захтев је одбијен. Истом пресудом одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда, у делу којим је тужбени захтев одбијен, потврђена.

Против ове пресуде тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу чл. 491. ст. 1. и 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 354. ст. 2. тач.11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац (радник - полицајац тужене), повређен је у саобраћајној незгоди 22.12.1998. године у Пећи, када је управљао службеним возилом, власништво тужене. То возило тужилац је прописно зауставио испред семафора. Возач возила марке "___", ББ није држао безбедно одстојање од возила, којим је управљао тужилац и није благовремено реаговао да заустави своје возило, па је тим возилом ударио у тужиочево возило. У поступку је утврђено да на страни тужиоца није било пропуста, нити кривице за насталу штету. Искључиво одговоран за штету је возач ББ. Медицинским вештачењем утврђено је да је тужилац критичном приликом задобио нагњечење врата и вратне кичме (лаке телесне повреде) и оток кичмене мождине у вратном делу - сегменту са развојем спиналног шока (тешке телесне повреде). Због ових повреда остале су трајне последице - смањење покретљивости врата односно вратне кичме благо у трајном степену, ослабљеност мишићне масе леве надлактице, подлактице и шаке благо у трајном степену, ослабљење мишиће снаге леве руке у блажем степену и трњење коже целе леве руке. Тужилац ће морати да избегава бављење било каквим спортским активностима, а посебно ангажовање обе руке. Имаће отежану могућност обављања најтежих послова у домаћинству (кречење, чишћење стана, набавка зимнице, огрева), мораће да избегава хладноћу и ветровито време. Истим вештачењем утврђен је и интензитет и трајање физичких болова и страха. Иначе, у моменту настанка штете, тужилац је имао 34 године. Захтев за накнаду штете по основу колективног осигурања радника МУП-а тужилац није подносио.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови правилно закључују да је тужена у обавези да тужиоцу накнади штету, коју је претрпео на раду, али према чл. 106. ст. 5. Закона о радним односима ("Сл. гласник РС" бр. 55/96), који је важио у време штетног догађаја.

Нису основани ревизијски наводи да су досуђени износи нематеријалне штете превисоко одмерени. Имајући у виду све околности овог случаја, настале последице и дужину трајања поступка обештећења, досуђени износи, и по оцени Врховног суда, представљају правичну новчану накнаду – сатисфакцију тужиоцу за штету коју је трпео и убудуће ће трпети, одмерену према чл. 200. Закона о облигационим односима.

То су разлози што је Врховни суд, на основу чл. 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВС